

[Hans Thyge Jacobsen.]

paa. Jeg haaber altsaa, at det maa lykkes for den højtærede Minister at finde Plads i Kommissionen ogsaa for Repræsentanter for Invaliderne og deres Organisationer.

Jeg skal da tillade mig at gaa over til nogle Bemærkninger om selve det foreliggende Lovforslag. Det siger sig selv, at man kan ikke her komme igennem det hele, saa omfattende og stort det er, men det er vort Haab, at man i det kommende Udvalg vil kunne faa det gaaet igennem paa en saadan Maade, at det bedst mulige Resultat tilvejebringes. Det første Punkt, som bør omtales nærmere, er Forslaget om at tilbageføre Grænsen for Retten til Aldersrente fra 60 til 65 Aar. Jeg personlig kan fuldt ud give Tilslutning til dette. For det første forekommer det mig, at der er en stigende Leve- og Arbejdsdygtighed mellem de ældre — utvivlsomt og heldigvis! Det skulde da ogsaa blot mangle, at dette Resultat udeblev med alt, hvad vi nu gennem Aarene har opbygget af forebyggende Børneforsorg. Og med alt, hvad der er i Færd med at blive opbygget, og hvad Skolelæger, Tandlæger, Vanføreforsorg, Sygekasse- og Hospitalsvæsen har udrettet gennem nu mange, mange Aar, skulde jo dog gerne det Resultat fremkomme, at der blev en stigende Leve- og Arbejdsdygtighed, og der er heller ikke fjerneste Tvivl om, at dette er Tilfældet. Det maa derfor, alt taget i Betragtning, siges at være en alt for lav Grænse for Opnaaelse af Aldersrente, den, man har fastsat ved de 60 Aar.

For øvrigt vil jeg gerne erindre om, at denne Grænse jo blev indført — ikke ved Socialreformen, thi Steincke fastholdt 65 Aars Grænsen, men indført i Aaret 1937 af daværende Socialminister Ludvig Christensen, og han indførte den, saa vidt jeg husker, imod en enstemmig — men hvis jeg skulde tage fejl her, beder jeg ærede Medlemmer, som var med, om at retlede mig — altsaa en enstemmig Beslutning i det nedsatte raadgivende Udvalg for Socialministeriet, som fraraadede, at man ændrede Grænsen fra 65 til 60 Aar. Det, man tilsigtede ved at sætte Grænsen ned, var jo at imødekomme de Krav, som naturligt fremgik af den daværende store Arbejdsløshed. Men jeg maa holde for, at den højtærede nuværende Socialminister har Ret i, at det er forkert, principielt forkert, at føre Beskæftigelsespolitik via Alderdomsforsørgelseslovgivningen. Hver Ting til sin Tid og alting i rette Tid — det er et godt gammelt Ord, som det lønner sig at følge. Og hvad angaar det Punkt, her er paa Tale, har det vist sig,

at Nedsættelsen fra 65 til 60 Aar har gjort virkelig Skade, idet Stigningen saavel i Aldersrentenydernes Antal som i de dertil svarende Udgiftsbeløb blev saa overordentlig rapid, at den er ved at tage Vejret fra os alle. Jeg gør i denne Forbindelse yderligere opmærksom paa, hvad der blev fremført i Fremsættelsestalen, at i Norge har man 70 Aars Grænse og i Sverige 67 Aars Grænse, og denne 67 Aars Grænse har man fastholdt i den før omtalte Betænkning fra Socialvårds-Kommittén; man har ikke fundet nogen som helst Anledning til at sænke 67 Aars Grænsen i Sverige. Jeg kunde derfor tænke mig, at vi i Udvalget overvejede, om vi ikke skulde følge Sverige og sætte Grænsen til 67 Aar. Det vilde i og for sig være et smukt og maaske ogsaa et ønskeligt Udtryk for, at vi tilstræbte det, som vi ligeledes har talt saa meget om i de onde Aar, at faa det nordiske Fællesskab gjort effektivt paa saa mange Maader som muligt.

Omvendt maa jeg tillade mig at anføre over for den højtærede Ministers Forslag om at hæve Grænsen fra 60 til 65 Aar med eet Slag, at dette maaske dog bør overvejes først. Jeg ser, at Lovforslaget giver de i Dag 60-aarige Adgang til at opnaa Aldersrente. Der sker altsaa ikke noget for deres Vedkommende, men hvorledes med de Medborgere, som i Dag er 59 eller 58 Aar, som naturligvis har stilet henimod, at de om et Aar eller om to Aar skulde kunne opnaa Aldersrente? Det er et Spørgsmaal, om man ikke her kunde indføre en eller anden Form for Aftrapning. Jeg skal ikke ved nærværende komme ind paa et Forslag i saa Henseende, men blot understrege, at det vist er værd at overveje, om ikke den Operation at hæve Aldersgrænsen fra 60 til 65 Aar bør foretages med nogen mere Varsomhed end her foreslaaet. Jeg gør i denne Forbindelse naturligvis opmærksom paa de Dispositionsbestemmelser, som Lovforslaget indeholder, at Kommunalbestyrelsen har Ret til at sætte Grænsen til 60 Aar, naar svigtende Helbred eller ganske særlige Omstændigheder taler derfor. Jeg synes, det er en udmærket Idé, den højtærede Socialminister her har haft, med at henlægge Ratifikationen af en saadan Kommunalbestyrelsesbeslutning fra Socialministeriet til Sygekassedirektøren. Her er et Stykke Decentralisation, som forekommer mig at være tilraadelig og gavnlig.

Endelig har jeg en Bemærkning at gøre vedrørende Undtagelsesbestemmelsen for enlige Kvinder. Her bliver 60 Aars Grænsen fastholdt, oven i Købet ubetinget. Det er et Spørgsmaal, som adskillige Medlemmer inden